

мысляхъ за война. Надзирательскій комитетъ, който повече любяше да заповѣдва въ миръ, нежели да командова пълкове войскъ, помъчи ся всякакъ да ся избави отъ Българско-то това нападеніе, нъ за да отмахне тяжкы-ты стѣнбытны не-приятелскы машины, трѣбвало да обѣщае златны горы чрвъз пратены-ты депутаты въ лагера на Царя.

Царь-тъ, като разгльда добръ градскы-ты крѣпости, увѣрися, че градъ-тъ ся защищава отъ многочисленъ гарни-зонъ, и като прѣдвидя мѣнотѣж-тъ и ненадежный успѣхъ, показа ся благосклоненъ на прѣдлаганія-та на Гръцкы-ты де-путаты; и така ся начвахъ мирни-ти прѣговори.

Владимиръ, като въспря обсадны-ты си работы, прѣне-се ся въ извѣжъ — градскый увеселителенъ Императорскый Сарай Евдомъ (Evdomus). Послѣ испрати въ града Воеводж Теодора и двама-та си млада сынове и съ много дружина. У Влахернскж-тъ стражж посрѣщвахъ госты-ты млада Им-ператоръ, Константинъ Багрянородный (тогава девятгодишенъ), Прѣдсѣдатель-тъ на Правителственный комитетъ, Патріархъ-тъ Николай, Генерали-ти (Magistri militiae), Стефанъ и Юанвъ и проч.

Сынове-ти на Българскый Царь, отидохъ наедно съ Им-ператора въ града, послѣдовани отъ Императорскж-тъ и Блъ-гарскж-тъ дружиня, и тамъ въ Сарая Императоръ-тъ гы бо-гато угости и обдари. А Патріархъ-тъ съ свои-ты нужны съчленове, слѣдъ прѣговори-ты си съ Воеводж-тъ отиде при Царя.

Владимиръ весма благосклонно прія негово Пръвосвя-щенство, косто Византійскы-ти Лѣтописци въ тья обстояте-ства пряхж за голѣмж честь; зачто-то бѣлежатъ, че Царь-тъ ся поклонилъ на Патріарха (*ipse Symeon caput inflexit*), и че Па-тріархъ-тъ отъ свожъ странж снялъ коронж-тъ отъ главж-тъ си, и ѣ възложилъ на главж-тъ на Царя; и това отъ странж-тъ на Патріарха было голѣма почеть, зачто Патріарси-ти възлагажъ коронж-тъ само на главж-тъ на едны-ты Импера-торы, като Кесари-ти просто ся провъзгдашвахъ отъ Импе-